

Der manglede et Hoved paa denne Ledelse. Hver enkelt Overførster havde kun Landbrugsministeriets Departement som sin overordnede, og det var og er fremdeles i Virkeligheden Jurister og ikke Forstmænd, som ere Statsskovvæsenets øverste Ledelse. At denne Omstændighed i høj Grad har sat sine Spør i det daarlige økonomiske Resultat, Staten har haft af sine Skoves Drift, er vistnok temmelig sikkert, og jeg tror, at den Opfattelse, jeg her udtaler, deles af de allerfleste. Jeg mener, at det foreliggende Lovforslag bringer et betydeligt Fremskridt, for saa vidt som det fremtidig bliver en enkelt Mand, som kommer i Spidsen for Statsskovbruget, ganske vist fremdeles staaende under Departementschefen i Ministeriet og altsaa ikke fuldt selvstændig, saaledes som han efter min Mening burde være. Vi faa altsaa fremdeles ligesom nu Juristen og ikke Forstmanden som den øverste Leder af Statsskovene. Dette, finder jeg, er forkert. Naar Statsskovenes Ledelse skal sortere under Landbrugsministeriets Departement, og Statsskovenes øverste Leder ikke har direkte Referat til Ministeren, finder jeg, det er et Omsvøbsdepartement, som man burde komme bort fra. Det sker ikke ved det forelagte Forslag, men dette byder dog saa store Fremskridt, at man ikke kan sige Nej dertil. Jeg vil da blot haabe, at Departementschefen vil regere med mild Haand over den Direktør, som nu skal i Spidsen for Statsskovvæsenet, og være med til at berede Vejen for en Ordning om nogle Aar, som skiller Forstvæsenet ud under en eller en anden Form, saa at dets Chef faar direkte Referat til Ministeren. Jeg tror, at det saavel forstmæssig som økonomisk vil være overordentlig heldigt. Efter det foreliggende Forslag vil man i Virkeligheden ikke kunne lægge Ansvaret for Statsskovenes Drift der, hvor det rettelig burde ligge, nemlig paa Skovbrugsdirektøren. Der er et Mellemlid mellem ham og Ministeren, der sidder en Jurist mellem Forstmanden og Ministeren, og der vil blive Usikkerhed i disse Forhold fremdeles som hidtil, men dog vel ikke mere, end at man i Løbet af nogle Aar vil indse det uholdbare i denne Stilling og vil søge at komme bort derfra.

Mere skal jeg i Øjeblikket ikke sige om Lovforslaget i dets Almindelighed, om Enkelthederne skal jeg kun gøre et Par Bemærkninger. Jeg skal ikke komme ind paa en vidtløftig Statistik over Skovdriften, heller ikke paa de enkelte Lovparagraffer eller de af Landstinget foretagne

Ændringer, som jeg finder i sin store Almindelighed ere Forbedringer. Jeg ønsker kun at udtale mig om ganske enkelte Ting; og for saa vidt det skulde kunne lykkes, maaske i et Udvalg, gennem Ændringer at faa disse Ting ændrede, skulde det naturligvis glæde mig.

Med Hensyn til Ansættelsen af Personellet ved Statsskovene tillader jeg mig at haabe, at det bliver Skovbrugsdirektøren — der dog skal have Ansvaret for den, maa jeg kalde det, mere daglige Drift —, som faar Hovedindflydelsen paa, hvem der ansættes, ikke alene i de lavere, men ogsaa i de højere Stillinger indenfor Forstvæsenet. Det bør her efter min Mening ikke være Juristen eller Juristerne, som ere de bestemmende. Den Mand, som har Ansvaret for den daglige Ledelse, bør ogsaa være den, som bestemmer, hvilke Folk der skal være hans Medarbejdere i denne. Jeg haaber, at højtærede Minister har den Opfattelse, at Skovbrugsdirektøren i videste Omfang bør have Indflydelse paa, hvem der ansættes i alle disse Stillinger.

Med Hensyn til den for Direktøren fastsatte Aldersgrænse skal jeg i Modsætning til den ærede Ordfører for Regeringspartiet udtale, at jeg finder den Bestemmelse ganske overordentlig heldig, at den Mand, der staar i Spidsen for Statsskovvæsenet, skal gaa sin Vej, naar han er fyldt 70 Aar. Jeg kunde ønske, at denne Bestemmelse blev ført videre, som ogsaa ønsket af Landstingets Udvalg, og tillige kom til at gælde Skovriderne. Vi have sikkert tidligere haft Skovridere og har det muligvis ogsaa endnu, der have siddet, om jeg maa sige saa, noget for længe. Selv om man kan sige om disse Mænd, hvad der sikkert er Tilfældet, at de som yngre have været udmærkede Embedsmænd, har jo en hel Del af dem meget store Distrikter, som de skulle overfare og tilse. Det kan ikke hjælpe, de sidde paa deres Kontor, de maa være fuldt mobile og hyppigt kunne overfare deres Distrikt, for at alt skal gaa, som det bør. Men det har sikkert adskillige, i øvrigt udmærkede Embedsmænd haft Vanskelighed ved. Skovene skulle jo ikke blot drives forstmæssigt, men ogsaa forretningsmæssigt. Jeg vil derfor antage, at den Aldersgrænse, der i Lovforslaget er fastsat for Skovdirektøren, ogsaa vil være passende for Skovriderne, og jeg kunde ønske en Ændring i Lovforslaget, der gik ud herpaa.

Endvidere kunde jeg ønske, at Forstassistenternes Stilling blev noget mere betrygget end nu. De ere egentlig ikke an-